

Rungsteds Lyksaligheder. En Ode.
Johannes Ewald.

1.
I kiølede Skygger,
I Mørke, som Roser udbrede;
Hvor Sangersken bygger
Og quiddrende røber sin Rede —
Hvor sprudlende Bække,
Snart dysse, snart vække
Camoenernes Yndling, den følede Skiald,
Med steds' eensrislende Fald —
2.
Hvor Hiordene brøle,
Mod Skovens letspringende Sønner,
Og puste, og føle
Den Rigdom, i hvilken de stønner —
Hvor Meyeren synger
Blant gyldene Dynger,
Og tæller sin Skat, og opløfter sit Raab,
Til den, som har kroned hans Haab. —
3.
Hvor skiærtsende Bølger
Beskvulpe den Vandrer, hvis Øye,
Snart stirrende følger
Med Helsinges graanende Høye;
Snart undrende haster
Blant Skove af Master, —
Og forsker, og kiender den Fremmedes Flag,
Og glemmer den heldende Dag. —
4.
Hvor eensommes Liise,
Venskabelig lindrende Slummer,
Tit bød en Louise,
Forglemme sin kiærlige Kummer —
Hvor Glæder tilsmiile
Den Vandrende Hviile,
Hvor Rungsted indhegner den reeneste Lyst;
Der fyldte Camoenen mit Bryst. —
5.
Hvor Kummer og Smerte,
Fandt glade dit Aftryk, Du Høye,
Det ædleste Hierte,
I hvert et medlidende Øye —
Hvor Venlighed pryder
De strængeste Dyder;
Der voxte min Sang; og den undrende Skov
Gav Gienlyd af Skaberens Lov. —

6.
Jeg saae dine Throner,
O Almagt! — og stirrede længe —
Men hellige Toner
Foer giennem de zittrende Strænge —
Hvert Blad, hvor mit Øye
Fandt Præg af den Høye,
Opflammede Siælen — da voxte min Sang! —
Da raste den mægtige Klang! —
7.
O Verdeners Fader! —
Saa sang jeg — Du Stærke! — Du Viise! —
Gud! — som Myriader,
Som Himlenes Vældige priise! —
See Støvet kan bære,
Din Rigdom, Din Ære,
Din Godhed, o Fader! — saa sang jeg — og Fryd
Brød Læbernes bævende Lyd. —
8.
Lyksalige Digter,
Som Glæden indbød til sin Hytte;
Til venlige Pligter;
Til Friehed, som Dyder beskytte! —
Cheruber fornemme
Hans dristige Stemme,
Og Himle forsamles omkring ham; og Lyst
Udbredes i Menniskets Bryst. —
9.
Men Du, som allene
Fremkaldte den Lyst af min Smerte,
Siig! — Kan min Camoene
Udbrede sin Fryd i dit Hierte? —
O siig mig, Veninde! —
Kan Sangens Gudinde,
Med smeltende Toner belønne det Skiød,
Hvoraft min Lyksalighed flød? —

(1775)

Johannes Ewald. (1743 - 1781). Fra Brix, Hans:
*Johannes Ewald. En Række kritiske
Undersøgelser*, Gyldendal, Kbh., 1913.
<http://www.kalliope.org/digt.pl?longdid=ewaldandrea4>

Meyeren: høstmanden. *Skiærtsende*: spøgende, muntre. *Helsing*: Helsingborg. *Liise*: lindring. *Louise*: Fr. IV's dronning. *Kærlige kummer*: kærligheds sorg. *Cheruber*: engle, som vogter Paradis med flammesværd. *Camoene*: Romernes paralleler til de græske musen, gudinder for kunst, videnskab og digtning.